Selma Lagerlöf:
Antikristens Mirakler.

Selma Lagerlöfs ny Roman! — Det er vel ikke mange Bøger, der ere blevne imødesete med saa stor Forventning og, lad os lige saa godt tilstaa det: med saa *ængstelig* Forventning af Forfatterindens Venner.

Thi „Gösta Berlings" Modtagelse var som et Eventyr. I vort lille splittede Land bliver jo hver en Bog et Modsigelsens Tegn, des større, jo betydeligere Bogen er. Har Forfatteren Venner i een Kreds, maa han være forberedt paa at blive reven ned af en anden, og er han uens med det ene Parti, føler det andet sig forpligtet til at rose ham. Men, Gösta Berling, du vidunderlige! for dig aabnede Mænd og Kvinder, unge og gamle, fornemme og ringe — ja, o du ubegribelige! baade Højre og Venstre deres Hjertes Dør, og du drog ind og tog dit Rige i Besiddelse.

Dog, dette var jo som „en saga blott". Og man kunde ikke andet end spørge tvivlende: Vil hun nogen Sinde kunne skrive en Bog, der kan lignes med den første? Den var jo saa overflødig rig af Indhold, og dens ejendommelige Form hang saa nøje sammen dermed, at man syntes, der kunde kun ske et af to: enten maatte den ny Bog blive en Gentagelse eller noget ringere.

Med stort Maadehold har Selma Lagerlöf nu tiet og studeret i flere Aar, og først efter seks Aars Forløb kommer den anden Roman.

Lad os da sige straks, at den ny Bog er ingen Skuffelse. De, der troede, at hun hørte til de Forfattere, der, som f. Eks. H. E. Schack, kun kan skrive een Bog, de have taget fejl. Den ny Roman er ingen Gentagelse; og lægger man den ved Siden af „Gösta Berling" og „Usynlige Lænker", betegner den et afgjort Fremskridt i kunstnerisk Modenhed.

Selma Lagerlöf staar nu som en betydelig og rig Forfatterpersonlighed, med store Udviklingsmuligheder, men dog med en saa bestemt Individualitet, at det er muligt at drage Hovedlinierne i den.

Hvad der interesserer hende, er *ikke* det højt kultiverede, det fint sammensatte, det problematiske, det dekadente. Man plejer at kalde dette *det moderne.* Mon det Navn for Resten er saa rigtigt? Mon ikke det Slags Mennesker fandtes lige saa vel i det gamle Rom eller det gamle Grækenland som i en Mængde nordiske Forfatteres Bøger?